

Jill Mansell

Scherven brengen geluk

UITGEVERIJ LUITINGH~SIJTHOFF

Tien jaar geleden

Van sommige plekken valt te verwachten dat je er de superchique moeder van je vriendje tegen het lijf zult lopen. Op een tuinfeest op Buckingham Palace bijvoorbeeld, of bij Glyndebourne, of bij de schaal Ferrero Rochers op een cocktailparty van een of andere buitenlandse ambassadeur. En er zijn ook plekken waarvan je helemaal niet verwacht haar er tegen het lijf te zullen lopen.

Zoals bijvoorbeeld in de snackbar de Cod Almighty, in het wat onguurdere gedeelte van Tooting High Street.

‘Jemig, daar heb je Dougies moeder.’ Terwijl Lola automatisch haar handen afveegde aan haar groene nylon jasshort en de neiging een reverentie te maken onderdrukte – zo chic was Dougies moeder nou eenmaal – zei ze opgewekt: ‘Hallo Mrs. Tennant, wat een verrassing!’

Typisch iets voor haar trouwens om twee minuten voor sluitingstijd binnen te komen, terwijl ze alleen nog maar een vermoeid uitzierende cervelaatworst en een paar vergeten vispasteitjes hadden liggen. Misschien kon ze Alf overhalen om snel een paar moten verse schelvis in de frituur te gooien en...

‘Dag, Lola, ik wilde graag even met je praten.’ Zelfs voor haar bezoekje aan een snackbar had Dougies moeder zich keurig opgemaakt en haar haren in een knot à la prinses Michael van Kent gestoken.

‘O. Oké. Prima. Ik ben hier net klaar.’ Lola keek even naar Alf, die vriendelijk gebaarde dat ze wel kon gaan. ‘We sluiten altijd om halfdrie. Weet u zeker dat u niet wat lekkers wilt meenemen?’

Was dat een rilling? Mrs. Tennant schudde haar hoofd en zei lichtelijk geamuseerd: ‘Dat lijkt me niet.’

Nadat Lola haar schoudertas uit de ruimte achter de zaak had gehaald en haar nylon schort had uitgetrokken – bah, statisch – dook ze onder de klep van de toonbank door en pakte de extra grote portie friet die Alf voor haar had klaargelegd, omdat er nog zo veel over was.

‘Tot morgen, Alf.’

‘Ik kan je wel even naar huis brengen,’ zei Dougies moeder. ‘De auto staat voor de zaak.’

Lola straalde, gratis friet én een lift naar huis in een fonkelnieuwe Jaguar. Wat een bofkont was ze vandaag.

Buiten, op het trottoir, was het verstikkend warm en benauwd. In de Jaguar rook de koele lucht heerlijk naar duur leer en Chanel No. 19.

‘Wat een mooie auto is dit toch,’ verzuchtte Lola. Ze streekte de bekleding, terwijl Dougies moeder de auto startte.

‘Ja, dat vind ik ook.’

‘Ja, wie zou hem nou niet mooi vinden?’ Lola legde de hete zak friet voorzichtig op haar schoot, bang dat hij haar blote benen zou raken. Haar maag knorde, maar ze wist weerstand te bieden aan de verleiding de zak open te scheuren. ‘Waarover wilde u met me praten? Over Dougies verjaardag soms?’

‘Nee. Over jou en Dougie. Ik wil niet meer dat je nog met hem omgaat.’

Gewoon pats boem.

Lola knipperde met haar ogen. ‘Sorry?’

‘Ik wil dat je het uitmaakt met mijn zoon.’

Dit kon niet waar zijn. Terwijl Lola haar schouders voelde verstijven van ongeloof, keek ze naar Dougies moeder, die kalmjes en onbezorgd achter het stuur zat alsof ze het over iets onschuldigs als het weer hadden.

‘Waarom?’

‘Hij is pas achttien.’

‘Bijna negentien.’

‘Hij is nu achttien,’ herhaalde Mrs. Tennant kordaat, ‘en binnenkort gaat hij studeren. Aan de universiteit.’

‘Dat weet ik.’ Verward zei Lola: ‘Ik hou hem heus niet tegen. We zullen elkaar zo veel mogelijk proberen te zien, we zullen om en om naar elkaar toe reizen. Het ene weekend neem ik de bus naar Edinburgh, en Dougie komt met de auto hierheen als het zijn beurt is, en dan...’

‘Nee, nee, nee. Sorry, maar dat zal niet gebeuren. Dit is niet het soort relatie waar Dougie nu op zit te wachten. Gisteravond zei hij tegen me dat hij niet zeker wist of hij wel wilde gaan stude-

ren. Hij wil hier blijven. En dat is jouw schuld, meisje. Maar ik zal niet werkeloos toekijken hoe jij zijn leven verpest.'

De hete friet lag inmiddels te branden op Lola's benen. 'Maar ik verpest zijn leven echt niet! Ik wil het beste voor Dougie, net als u. We houden van elkaar! Ik heb hem al gezegd dat ik, als we elkaar te erg missen, wel naar Edinburgh zal verhuizen, en dan gaan we samenwonen!'

'O ja, dat vertelde hij. En binnen de kortste keren zul je je buitengesloten voelen, omdat hij allemaal studievrienden heeft, terwijl jij achter de toonbank van een of andere armoedige snackbar staat.' Mrs. Tennant trok haar lippen minachtend op. 'En om hem aan je te binden, zul je ervoor zorgen dat je per ongeluk zwanger raakt. Nee, het spijt me, maar ik kan gewoonweg niet toestaan dat dat gebeurt. Het is veel beter als je het nu uitmaakt.'

Wie dacht dat mens eigenlijk dat ze was? 'Maar dat wil ik niet.' Lola klonk ineens kortademig. 'En u kunt me er niet toe dwingen.'

'Natuurlijk kan ik je er niet toe dwingen. Maar ik zal mijn best doen om je te overtuigen.'

'Maar ik laat me niet overtuigen. Ik hou van Dougie. Heel erg veel,' flapte Lola eruit, vastbesloten om zijn moeder te laten inzien dat dit geen stomme kalverliefde was.

'Tienduizend pond, graag of helemaal niet.'

'Wat?'

'Dat is wat ik je aanbied. Denk nou eens goed na. Hoeveel verdienen je in die snackbar?' Dougies moeder trok een volmaakt gepileerde wenkbrauw op. 'Vast niet meer dan vijf pond per uur.' Vier pond om precies te zijn. Maar het bleef een rotopmerking; haar baantje bij de Cod Almighty was maar voor tijdelijk, terwijl ze solliciteerde naar banen die beter bij haar opleiding en talenten pasten.

'Als ik dat geld aannam, wat zou dat voor iemand van mij maken?'

'Ik zou het niet weten. Een wat verstandiger iemand misschien?' Lola was zo kwaad dat ze nauwelijks een woord kon uitbrengen; haar vingernagels groeven zich in de warme, doorweekte zak friet, en in de auto met airco begon het scherp te stinken

naar azijn. Er was nog iets wat haar dwarszat; tot vandaag was Dougies moeder altijd bijzonder vriendelijk tegen haar geweest. 'Ik dacht dat u me wel aardig vond.'

'Natuurlijk dacht je dat.' Mrs. Tennant klonk geamuseerd. 'Dat was ook precies de bedoeling. Ik weet hoe jongelui in elkaar steken. Als ouders zeggen dat ze het niet eens zijn met de partnerkeuze van hun kind, dan moedigt dat de relatie juist aan. Olie op het vuur en zo. Hemeltje, nee, het is veel beter om te doen alsof alles rozengeur en maneschijn is en te spelen dat je hun keuze fantastisch vindt, dan gaat de relatie vanzelf als een nachtkaaars uit.' 'Maar die van ons niet,' zei Lola.

'Ja, dat blijf je maar herhalen. En daarom wil ik het lot een handje helpen. Allemachtig, het verkeer is echt een ramp vandaag. Moet ik bij het stoplicht linksaf of rechtdoor?'

'Linksaf. En wat denkt u dat Dougie ervan zal vinden als hij straks hoort wat u vandaag allemaal tegen me heeft gezegd?'

'Nou, ik neem aan dat hij dan erg boos op me zal zijn. Als je het hem tenminste zou vertellen.' Ze laste een dramatische pauze in. 'Maar voor je eigen bestwil kun je beter niet meteen iets zeggen, Lola. Neem even de tijd om er goed over na te denken. Ik weet dat je slim bent. En tienduizend pond is veel geld. Het enige wat je hoeft te doen zodra je een beslissing hebt genomen, is me even bellen als je weet dat Dougie niet thuis is. Dan zal ik een cheque voor je uitschrijven.'

'U kunt daar wel stoppen. Ik loop verder.' Niet bereid om nog een seconde langer in de luxueuze Jaguar van de moeder van haar vriendje te zitten, wees Lola naar een bushalte een eindje verderop.

'Weet je het zeker? Nou, goed dan.'

Lola bleef nog even met haar hand op de portierkruk zitten en keek naar Dougies moeder in haar frisse witte linnen rok en met haar koninklijke knot. 'Mag ik u iets vragen?'

'Ga je gang.'

'Wat heeft u eigenlijk tegen me?'

'Door jou zet hij zijn toekomst op het spel,' antwoordde Mrs. Tennant zonder enige aarzeling.

'We houden van elkaar. We zouden de rest van ons leven samen gelukkig kunnen zijn.'

‘Nee, dat is niet waar, Lola. Begrijp je dan echt niet wat ik je aan het verstand probeer te peuteren? Je bent te brutaal, te luidruchtig, je hebt geen enkele klasse, je bent niet goed genoeg voor Dougie. En,’ de oudere vrouw zweeg even, terwijl ze haar blik veelbetekenend over Lola’s laag uitgesneden rode hemdje en korte spijkerrokje inclusief vetvlek liet dwalen, ‘je kleedt je als een straathoertje.’

‘Mag ik u nog iets vragen?’ zei Lola. ‘Hoe zult u zich voelen als Dougie nooit meer met u wil praten?’

Terwijl ze heldhaftig weerstand wist te bieden aan haar opwelling om de zak friet open te scheuren en de inhoud in het gezicht van Dougies moeder te smijten, stapte ze uit.

Thuis in Streatham – een veel bescheidener huis dan dat van Dougie, een huis waar zijn moeder beslist haar neus voor op zou halen – ijsbeerde Lola als een gekooid dier door de kleine blauw-witte huiskamer en liet alles nog eens de revue passeren. Wat moest ze in godsnaam doen? Dougie zat voor een paar dagen in Edinburgh om woonruimte te zoeken en zichzelf vertrouwd te maken met de stad die vanaf oktober voor drie jaar zijn thuis zou zijn. Mrs. Tennant had het met haar gebruikelijke oog voor detail natuurlijk allemaal zo gepland. Haar eigen moeder en stiefvader waren nog op hun werk. Het getik van de keukenklok maakte haar gek. Stom mens – hoe durfde ze haar dit aan te doen? Wat een heks!

Om vier uur kon ze er niet langer tegen om opgesloten te zitten. Ze verliet het huis, expres nog steeds met haar laag uitgesneden topje en veel te korte spijkerrokje aan. Jemig, wat zij droeg, was zo’n beetje standaardkleding voor een tiener op een warme zomerdag – helemaal niet hoerig. En als ze niet gauw met iemand ging praten over wat er was gebeurd, zou ze uit elkaar knappen.

‘Tienduizend pond,’ zei Jeannie.

‘Ja.’

‘Ik bedoel, tienduizend pond!’

‘Nou en?’ Met een klap zette Lola haar cola neer. ‘Het gaat er niet om hoeveel het is. Zulke dingen kan ze gewoon niet maken. Het is gewoon debiel.’

Ze zaten in de McDonald's. Jeannie slurpte luidruchtig door twee rietjes van haar cola. 'Mag ik iets zeggen?'

'Mag ik ook nee zeggen?'

'Oké, jij zegt dat het debiel is. En dat je het zult weigeren. Maar wat als Dougie vrijdag terugkomt uit Edinburgh en je vertelt dat hij iemand anders heeft leren kennen? Wat als hij met je wil praten en zegt: "Hoor eens, het spijt me, maar ik kwam in een kroeg een hartstikke mooie meid tegen, en we zijn met elkaar naar bed geweest, en ze is echt te gek." Ze zweeg even om het laatste restje cola op te slurpen en wees toen met haar rietje naar Lola. 'Wat als hij het uitmaakt?'

O, allemachtig nog aan toe.

'Zo is Dougie niet.'

'Het zou toch kunnen?'

'Zo is hij niet.'

'Maar het zou best kunnen,' vond Jeannie. 'Oké, misschien niet deze week of deze maand. Maar de kans is groot dat jullie vroeg of laat uit elkaar gaan. Je bent pas zeventien. Hoeveel zeventienjarigen blijven de rest van hun leven nou bij hun eerste liefde? Daarom wordt het ook eerste liefde genoemd, omdat er daarna nog veel meer volgen. Je bent te jong om altijd bij dezelfde te blijven, Lola. En Dougie ook. Ik weet dat jullie nu gek op elkaar zijn, maar dat zal echt niet eeuwig duren. En als Dougie dan degene is die het uitmaakt, kun je moeilijk alsnog naar zijn moeder stappen en zeggen dat je van gedachten bent veranderd en of je dat geld alsjeblieft toch kan krijgen. Want daar is het dan te laat voor. Dan heb je echt de boot gemist. Ga maar na, en dan sta je er helemaal alleen voor.' Met gespeelde droefheid legde Jeannie een hand op haar hart. 'Ziek van liefdesverdriet. Geen Dougie Tennant meer én geen tien-duizend pond.'

Dus dat was de raad van een zogenaamde vriendin. Ach, wat had ze ook kunnen verwachten van iemand als Jeannie, van wie de ouders een ware echtscheidingsoorlog hadden uitgevochten en haar hadden opgezadeld met vervormd beeld van relaties? Jeannie had een pesthekel aan de nieuwe man van haar moeder en wilde ontsnappen aan al het gedoe thuis door naar Mallor-

ca te verhuizen. Ze was van plan in een bar te gaan werken, te dansen op het strand en er al met al de tijd van haar leven te hebben. Met heel veel mannen naar bed gaan, maar beslist geen serieuze relatie beginnen. Iedere vorm van romantiek was uitgesloten.

Op weg naar huis moest Lola steeds aan Dougies moeder denken, aan dat bleke, aristocratische gezicht en die minachtende stem waarmee ze haar duidelijk had gemaakt waarom Lola in de verste verte niet goed genoeg was voor haar dierbare zoon.

Lola zag de triomfantelijke blik op dat gezicht al voor zich, mocht Jeannies opwekkende voorspelling uitkomen. Maar aan de andere kant, stel je voor hoe ze zou reageren als Dougie en zij zouden trouwen! Ha, zou dat niet fantastisch zijn?

Behalve... behalve...

Ik ben zeventien. Ik wil niet trouwen alleen maar om iemand een hak te zetten. Ik ben te jong.

Weer thuis werd Lola overspoeld door een overweldigende behoefte om met Dougie te praten. Ze had geen vooropgezet plan; ze zou wel zien hoe het liep. Pas als ze zijn stem hoorde, zou ze besluiten of ze hem wel of niet zou vertellen dat zijn moeder de ergste heks ter wereld was. God, hoe zou hij zich voelen als hij dat hoorde?

Dougie logeerde in een Bed & Breakfast in Edinburgh. Het nummer stond op het schrijfblokje naast de telefoon in de smalle gang. Terwijl ze het nummer draaide, keek ze op haar horloge. Het was vijf uur. Hij moest nu wel terug zijn van zijn bezoek aan de campus...

‘Nee, je bent hem net misgelopen.’ De hospita van de B&B had een vriendelijke stem en sprak met een Edinburghs accent. ‘Ze zijn een uur geleden thuisgekomen. Dougie heeft zich gedoucht en omgekleed, en toen zijn ze weer vertrokken. Ze zeiden dat ze naar de kroegen in Rose Street wilden!’

‘O.’ Lola voelde zich somber worden. Ze had er zo naar verlangd om zijn stem te horen. ‘Met wie was hij precies?’

‘Ik heb hun namen niet goed verstaan. Met nog een jongen en twee meisjes... Leuk hè, dat hij nu al vrienden maakt? De jongen kwam uit Manchester, en dat leuke blonde meisje uit Aber-

gavenny! Ik moet zeggen dat ze allemaal even aardig leken. Ik zal hem zeggen dat je hebt gebeld, is dat goed? Hoewel de hemel mag weten hoe laat hij thuiskomt...'

Terwijl Lola ophing, hoorde ze weer Jeannies woorden. Niet dat ze ineens jaloers was omdat Dougie uitging met een paar nieuwe vrienden, van wie er twee toevallig van het vrouwelijke geslacht waren. Nee, ze besepte opeens dat dit de eerste van honderden avonden was dat ze niet bij hem was en...

Ze schrok op uit haar gedachten toen ze boven een vloerplank hoorde kraken; ze had gedacht dat ze alleen thuis was.

'Hallo?' riep ze.

Geen reactie.

'Mam?' Ze fronste haar voorhoofd. 'Papa?'

Nog steeds niets. Had de plank zomaar gekraakt of was er iemand boven? Maar inbreken was niet zo gemakkelijk in dit huis, en ze kon zich niet voorstellen dat een inbreker naar binnen was geklommen door een slaapkamerraam boven. Nadat ze uit voorzorg een paraplu had gepakt, liep ze de trap op.

Wat ze zag toen ze de witgeverfde deur van de slaapkamer van haar ouders opendeed, schokte haar diep.

2

'Papa?' Lola's maag kneep zich samen van angst. Er was iets heel, heel ergs aan de hand. Haar stiefvader – de enige vader die ze ooit had gekend, de man van wie ze zielsveel hield – stond zijn koffer in te pakken, met een vrijwel onherkenbaar gezicht. 'Ga naar beneden.' Hij draaide haar zijn rug toe, bijna niet bij machte om een woord uit te brengen.

Lola beefde over haar hele lijf. 'Papa, wat is er?'

'Laat me alsjeblieft met rust.'

'Nee! Ik wil weten wat er is.' Terwijl ze de paraplu liet vallen, riep ze: 'Waarom pak je je koffer? Ben je ziek? Moet je naar het ziekenhuis? Heb je kanker?'

Gekweld schudde hij zijn hoofd. 'Ik ben niet ziek, niet op die

manier. Lola, dit heeft niks met jou te maken... Ik wilde niet dat je me zo zou zien...'

Het was zo'n onvoorstelbare situatie dat Lola niet wist wat ze ervan moest denken. Toen ze naar hem toe liep, deed hij een zwakke poging om haar met een arm af te weren.

'Papa, zeg het me,' fluisterde ze wanhopig.

De tranen sprongen hem in de ogen, en terwijl hij zijn handen voor zijn gezicht sloeg, liet hij zich op bed zakken. 'O Lola, het spijt me zo.'

Ze was nog nooit van haar leven zo bang geweest. 'Ik ga mama bellen.'

'Nee, niet doen.'

'Heb je een vriendin? Ben je daarom aan het pakken? Wil je niet meer bij ons wonen?'

Hij schudde weer zijn hoofd. 'Nee, dat is het niet.'

'Vertel me dan wat het wel is!' Haar stem trilde. Ze huilden nu allebei. 'Je moet het me vertellen, want je maakt me bang!'

Twintig minuten later wist ze alles, en het leek allemaal even ongelooflijk. Alex had gegokt zonder dat ze er ooit iets van hadden gemerkt. Door zijn bezoeken twee keer per week aan een snookerclub had hij een stel kaartspelers leren kennen en heel geleidelijk, zonder het te beseffen, was hij bij dat wereldje betrokken geraakt. Ze hadden regelmatig afgesproken in een huis in Bermondsey voor pokeravondjes, en in het begin had Alex behoorlijk goed gespeeld. Hij vermoedde nu dat dat de hele tijd al de opzet was geweest. Toen was het tij gekeerd. Hij was gaan verliezen, maar het joviale clubje had luchtig gedaan over zijn pech. Toen de verliezen waren opgelopen tot een zorgwekkend bedrag, had Alex hun toevertrouwd dat hij tijd nodig had om zijn schulden terug te kunnen betalen. Dat was het moment geweest waarop het joviale clubje was opgehouden joviaal te zijn. Ze hadden bedreigingen geuit. Doodsbang vanwege de plotselinge ommekeer in hun gedrag en beseffend dat hij diep in de problemen zat, had hij het enige gedaan wat erop zat en al zijn energie gericht op het proberen terugwinnen van zijn geld. Aangezien zijn bank dit vast niet als een verstandig zakelijk plan zou hebben beschouwd, had hij geld geleend van de vriend die hem aan het pokerclubje had voorgesteld.

Een week later was hij alles kwijt geweest.

Hij had in nood geld geleend van een geldschieter en het opnieuw geprobeerd.

En hij had weer verloren.

Zijn gezin wist ondertussen van niets. Toen Lola's moeder hem had gevraagd of er iets was, had hij gezegd dat hij gewoon moe was, en zij had gezegd dat hij niet zo hard moest werken. Toen hij de avond daarop de garage waar hij als automonteur werkte, had verlaten, werd hij tegengehouden door twee zware jongens in een bestelwagen, die hem in geuren en kleuren hadden uitgelegd wat ze met hem zouden doen als hij over een week niet elke cent had terugbetaald.

Dat 'over een week' was morgen, en een kat in het nauw maakt rare sprongen. Ziek van schaamte en van de angst om zijn leven – de zware jongens hadden hem continu gebeld om hem te herinneren aan het verstrijken van de tijd – had Alex besloten om te verdwijnen. Het was de enige manier; hij durfde Blythe niet te vertellen wat hij had gedaan, wat voor vreselijke puinhoop hij van zijn leven had gemaakt. Lola en Blythe waren alles voor hem, en hij kon er niet meer tegen. Als Lola een halfuur later was thuisgekomen, was hij weg geweest. Voorgoed.

'Ik wou dat het zo was gegaan,' zei hij zwaarmoedig. 'Je zei dat je vanmiddag zou gaan winkelen in Oxford Street. Ik dacht dat ik rustig mijn gang kon gaan.'

Winkelen in Oxford Street. Dat was ze helemaal vergeten nadat Dougies moeder haar bom had laten vallen.

Lola, met haar gezicht nat van de tranen, zei: 'Maar dat heb ik niet gedaan, en nou weet ik het.'

'Toch moet ik nog steeds weg. Ik kan je moeder niet onder ogen komen. Ik was net zo lief dood,' zei hij vol wanhoop. 'Maar ik ga liever dood op mijn eigen manier dan dat ik afwacht wat die klootzakken met me van plan zijn... O god, ik kan nauwelijks geloven dat dit gebeurt. Hoe heb ik nou zo stom kunnen zijn!' Terwijl Lola hem stevig vasthield, wist ze dat ze geen keus had. Haar biologische vader, een Amerikaan, had de benen genomen zodra hij had gehoord dat Blythe zwanger was. Maar dat was niet erg geweest, want twee jaar later was Alex ten tonele verschenen. Hij hield van Lola alsof ze zijn eigen dochter was. Hij

had gekookte eitjes met soldaatjes van toast voor haar gemaakt, hij had haar leren fietsen, samen hadden ze gekke liedjes bedacht en haar moeder gek gemaakt door ze steeds opnieuw te zingen; ze was naar hem toe gerend toen ze door een wesp was gestoken; hij had haar helemaal naar Birmingham gereden voor een jongensband die daar optrad in de NEC. Zijn liefde voor haar was onvoorwaardelijk...

‘Ik kan je wel helpen,’ zei ze. ‘Dan hoef je niet weg.’

‘Geloof me, ik kan echt niet blijven.’

Met droge ogen – dit was te belangrijk voor tranen – zei ze: ‘Ik kan wel aan het geld komen voor je.’

‘Liefje, dat kan nooit. Het gaat om vijftienduizend pond.’

Haar maag zat in de knoop, maar ze wilde niet nadenken over de gevolgen. ‘Het meeste ervan kan ik wel voor je krijgen.’

En toen hij ongelovig zijn hoofd schudde, vertelde ze hem hoe.

Toen ze was uitgesproken, schudde hij nog fanatieker zijn hoofd.

‘Nee, dat kan ik niet toestaan. Geen sprake van, absoluut niet!’

Maar wat was het alternatief? Dat hij uit hun leven verdween?

Dat ze de enige vader zou kwijtraken die ze ooit had gekend?

Dat haar moeders wereld instortte?

‘Luister naar me.’ Hoewel haar hart aanvoelde alsof het in tweeën brak, speelde ze haar troefkaart uit. ‘Mama hoeft het nooit te weten te komen.’

‘Lola, wat leuk je weer te zien.’ Adele Tennant trok de voordeur verder open en deed een stap opzij. ‘Kom binnen.’

Terwijl Lola haar door de hal met zijn echo’s en het hoge plafond volgde, voelde ze zich misselijk en duizelig, maar ook heel vastbesloten. Ik mag niet flauwvallen, dacht ze. Ze had de afgelopen nacht bijna geen oog dichtgedaan en ze had ook nauwelijks een hap door haar keel gekregen.

‘Ik ben blij dat je blijkbaar toch verstandig bent.’ Adele ging achter het bureau in haar studeerkamer zitten en pakte haar chequeboekje. Naast haar werd het ochtendzonlicht weerkaatst in het glas van een zilveren fotolijstje. Toen Lola iets ging ver-zitten om het licht niet in haar ogen te krijgen, zag ze dat het een foto was van Adele en haar kinderen, Dougie links van haar en Sally rechts. De foto was een paar jaar geleden geno-

men toen ze op een of andere ongelooflijk exotische plek op vakantie waren, met palmbomen en een oceaan in de kleur van lapis lazuli. Adele Tennant ging namelijk niet op vakantie naar Margate. Dougie, gebruid en grijnzend, in een wit hemd, zag er zorgeloos en hartverscheurend aantrekkelijk uit. Sally, de oudere zus die Lola nooit had ontmoet, was blond en mooi in haar flamingoroze sarong. Sally was inmiddels zesentwintig en verloofd met een Ierse landeigenaar met wie ze samenwoonde in de Wicklow Mountains, vlak bij Dublin. Dougie aanbad zijn zus en Lola had zich erop verheugd haar te leren kennen.

Haar keel kneep zich samen. Dat zou dus niet meer gebeuren. 'Je zult er geen spijt van krijgen.' Met een klikje nam Adele de dop van een dikke zwarte vulpen en ze hield de glanzende punt boven de cheque.

Die ouwe heks kon haast niet wachten.

'Wacht.' Lola sloot even haar ogen, zich afvragend of ze dit kon. Ja, ze kon het. 'Tienduizend is niet genoeg.'

'Pardon?'

'Het is niet genoeg.' Ze moest het zeggen. 'Ik heb vijftienduizend nodig. Dan zal ik Dougie verder met rust laten. Ik zal hem nooit meer zien.'

'Wat een brutaliteit!'

Lola's mond was kurkdroog. 'Anders verhuis ik ook naar Edinburgh.'

Adele wierp haar een blik vol walging toe. Eerlijk gezegd kon Lola het haar niet kwalijk nemen.

'Dit gaat echt alle perken te buiten.'

Lola voelde zich misselijker dan ooit. 'Ik heb het geld nodig.'

'Elfduizend,' was Adeles tegenbod. 'Verder ga ik niet.'

'Veertien,' zei Lola. Stel je voor dat ze zou overgeven op Adeles Perzische tapijt.

'Twaalf.'

'Dertien.'

'Twaalfenhalf.'

'Oké.' Dat was dat, ze had het bedrag tot twaalfenhalfduizend pond weten op te drijven. Wat Dougies moeder betrof, was ze nu officieel volkomen verachtelijk. Maar het was genoeg om

Alex uit de brand te helpen; zijn baas in de garage zou hem de rest wel kunnen lenen.

‘Ik hoop dat je trots bent op jezelf.’ Minachtend schreef Adele het nieuw overeengekomen bedrag uit.

Er was niet veel meer voor nodig om Lola in huilen te doen uitbarsten. Ze dwong zichzelf kalm te blijven. ‘Nee, dat ben ik niet. Maar ik heb het geld nodig.’

‘En daar kan ik alleen maar blij om zijn.’ Adele, voor wie twaalfenhalfduizend helemaal niet zo veel geld was, glimlachte haar kille, strakke lachje. ‘En waar ga je het aan uitgeven?’

Terwijl ze het vroeg, gleed haar blik geringschattend over Lola in haar turquoise hemdje, spijkerbroek en teenslippers.

Het was allemaal voorbij. Geen Dougie meer. Ze hoefde geen goede indruk meer op zijn moeder te maken. ‘Vakantie houden,’ antwoordde Lola. ‘Nieuwe bikini’s. Borstimplantaten. Dat is toch wat u verwacht?’

‘Het is jouw geld. Het maakt mij niet uit wat je ermee doet, zolang je maar bij mijn zoon uit de buurt blijft.’ Adele zweeg even. ‘Ga je het hem vertellen?’

‘Nee.’ Lola schudde haar hoofd en pakte de cheque aan. Alex zou het geld vanochtend nog op zijn rekening storten. Hij had geregeld dat hij tijdelijk rood mocht staan tot het geld er was. In ruil voor de cheque gaf ze Adele de brief die ze ’s ochtends had geschreven, de moeilijkste brief die ze ooit had moeten schrijven. ‘Ik maak het gewoon uit met hem. U kunt hem de brief geven als hij terug is. Tegen die tijd zit ik al in het buitenland.’

‘Fijn om te horen. Dougie is natuurlijk zo over je heen, maar ik ben het met je eens dat het beter is om wat afstand tussen jullie te scheppen. Nou, dan laat ik je even uit.’ Adele stond op en nam Lola mee terug door de hal. Duidelijk opgelucht dat Dougie niet te horen zou krijgen welke rol ze had gespeeld bij het lozen van zijn foute vriendinnetje, zei ze bij de voordeur glimlachend: ‘Vaarwel Lola, het was heel leerzaam zaken met jou te doen.’

Dit was het, dit was het echt. Lola kreeg een brok in haar keel, en heel even overwoog ze om de cheque in duizend stukjes te scheuren.

Dat was wat ze het liefste wilde. Maar wat zou er dan met Alex gebeuren?

‘Ik hou echt van Dougie.’ Haar stem brak; ze kon zich nog steeds niet voorstellen hoe het zou zijn zonder hem te leven. ‘Echt.’ Terwijl Adele de deur met een zwierig gebaar opende, zei ze vrolijk: ‘Maar je houdt nog meer van geld.’

Dougie kon maar aan één ding denken toen hij drie dagen later thuiskwam.

‘Hoi mam, alles goed?’ Hij liet zijn rugzak in de hal vallen en kuste Adele op de wang. ‘Ik ga meteen even naar Lola.’

Adele omhelsde haar intelligente, aantrekkelijke achttienjarige zoon, haar oogappel. ‘Nou, er is een brief voor je. Van Lola.’

Het was haar dodelijk zwaar gevallen om de envelop niet open te stomen. Terwijl ze naar Dougie keek die de brief las en lijkbleek werd, wist ze dat ze juist had gehandeld. Hij was veel te gek op dat meisje. Daar kon niets goeds van komen; op zijn leeftijd was het belachelijk om een vaste relatie te hebben met welk meisje dan ook, laat staan met een meisje uit een ander sociaal milieu, zoals Lola Malone, de dochter van een automonteur, met haar goedkope kleren.

‘Wat staat erin?’

‘Niets.’ In Dougies donkere ogen mengde verdriet zich met ongelof, terwijl hij de brief in zijn vuist verfrommelde en naar boven verdween.

Adele wilde natuurlijk niet dat hij leed, maar dit was voor zijn eigen bestwil. Het was gewoon het beste. Ze riep hem na: ‘Heb je geen trek, lieverd? Zal ik iets te eten voor je maken?’

‘Nee.’ Hij draaide zich abrupt om, met strakke kaken. ‘Hoe wist je dat die brief van Lola was?’

Adele dacht snel na. ‘Ik was boven toen ik iets door de brievenbus hoorde gooien. En toen ik uit het raam keek, zag ik haar de straat uit rennen. Zal ik anders een lekker broodje rosbief voor je maken?’

‘Mam, ik heb geen trek.’

Vol medeleven vroeg ze: ‘Lieverd, gaat het wel goed met je?’

‘Dat komt wel weer.’ Hij knikte vastbesloten en zei kalm: ‘Ik ga eerst naar mijn kamer, en dan ga ik uit. En ja, het komt allemaal weer goed.’

Maar daar vergiste hij zich gelukkig in. Lola had zich aan de afspraak gehouden. Dougie was het huis nog niet uit of Adele ging zijn kamer in en vond de verfrommelde brief onder zijn bed.

Lieve Dougie,

Sorry dat het zo moet, maar dit is gemakkelijker dan het je in je gezicht te moeten zeggen. Het is uit, Dougie, ik wil je niet meer zien. Het was leuk, en ik heb geen spijt van onze relatie, maar mijn gevoel voor jou is de laatste tijd veranderd. De betovering is er niet meer. Ik wil niet met jou naar Edinburgh verhuizen, dat is niet mijn soort stad, en het vooruitzicht steeds naar je toe te moeten reizen, is me gewoon te veel. Dat wordt niks – dat weten we allebei diep vanbinnen ook. Dus heb ik besloten om naar het buitenland te gaan, ergens waar het warm en zonnig is. Je hoeft niet te proberen contact met me op te nemen, want mijn besluit staat vast. Je zult binnen de kortste keren iemand anders vinden, en ik ook.

Ik hoop dat je een leuk leven krijgt, Dougie. Het spijt me echt dat het zo is gegaan, maar je weet dat het logisch is.

Dag,

Lola x

Adele knikte goedkeurend, verfrommelde de brief weer en legde hem terug onder bed.

Brave meid. Ze had het zelf niet beter kunnen zeggen.

Voor-altijd-samen, voor-altijd-samen, voor-altijd-samen. De woorden dreunden tergend door Dougs hoofd, precies op de maat van het geratel van de metro over de rails. Vorige week nog – zeven dagen geleden! – waren Lola en hij gaan picknicken op Parliament Hill. Lola had net gedaan alsof ze kwaad was geworden toen hij het laatste worstenbroodje had gepakt. Hij was ermee weggerend, zij had hem ingehaald en op de grond gegooid, en hij had haar het broodje gegeven. Uiteindelijk hadden ze het samen gedeeld en lachend de kruimels van elkaars lippen gekust. Het was een warme, zonnige dag geweest, en op

Lola's gebruinde neus waren nieuwe sproetjes, heel kleine, verschenen. Hij had haar op haar rug geduwd en haar ermee geplaagd, terwijl hij haar armen boven haar hoofd hield zodat ze hem niet tussen de ribben kon porren. En toen waren ze opgehouden met lachen en hadden ze elkaar diep in de ogen gekeken, allebei wetend dat dit een van die volmaakte momenten was die je nooit meer vergat.

'O Dougie, ik hou van je.' Lola had de woorden gefluisterd, met een stem die beefde van emotie. 'We blijven altijd bij elkaar, hè? Beloof me dat we altijd bij elkaar zullen blijven.'

En dat had hij gedaan. Bovendien had hij het gemeend. Terwijl hij zonder iets te zien in de schommelende wagon uit het raampje staarde, en de metro zijn spotliedje ratelde, vroeg hij zich af waardoor het zo was misgelopen.

'Ze is weg, schat. Ik vind het echt erg voor je, maar je weet hoe Lola is. Als ze eenmaal iets in haar hoofd heeft – zoef, weg is ze, als een raket.'

Dougie kon het niet geloven. Lola was vertrokken. Het was dus echt waar. Het ene moment was alles nog in orde en waren ze dolgelukkig met elkaar geweest, en het volgende was ze van de aardbodem verdwenen. Het was niet erg mannelijk, en hij zou het ook van zijn leven niet aan zijn vrienden opbiechten, maar het gevoel van verlies was zo verschrikkelijk dat het was alsof zijn hart letterlijk in tweeën brak.

Hij vocht uit alle macht om niet te laten merken dat hij op instorten stond en slikte de golfbal in zijn keel weg. 'Heeft ze ook gezegd waarom?'

'Niet echt.' Blythe haalde hulpeloos haar schouders op, net zo verbijsterd als hij. 'Ze zei alleen maar dat ze aan verandering toe was. Haar vriendin Jeannie zou naar Mallorca verhuizen, ze zijn samen iets wezen drinken, en de volgende dag verkondigde Lola ineens dat ze met Jeannie meeging. Om daar te gaan wonen! Nou, we waren helemaal van de kaart! Ik heb haar nog gevraagd of ze wel wist wat ze deed, hoe dat met jullie moest, maar ze was vastbesloten. Het spijt me echt, schat. Ze had het je zelf moeten vertellen.'

Het hielp niet dat Lola's moeder hem aankeek alsof hij een in

de steek gelaten puppy in een kartonnen doos was; ze leefde met hem mee, maar kon er verder ook niets aan doen.

‘Heeft ze een telefoonnummer achtergelaten? Een adres?’

‘Sorry, schat, maar dat kan ik je niet geven. Ze wil niet dat je contact met haar opneemt. Volgens mij heeft ze gewoon het gevoel dat jullie allebei jullie eigen leven moeten leven.’ Lola’s moeder deed haar uiterste best hem te troosten.

Alsof dat mogelijk was. Wanhopig haalde hij zijn handen door zijn haar. ‘Heeft ze een ander vriendje?’

‘Nee.’ Blythe schudde driftig haar hoofd. ‘Dat is het echt niet.’ Hij wist niet of dat het er beter of erger op maakte. Aan de kant gezet worden voor een ander was één ding, maar aan de kant gezet worden voor helemaal niemand was eigenlijk een nog grotere klap. Terwijl hij met moeite zijn stem onder controle hield, vroeg hij: ‘Wilt u iets voor me doen? Zeg haar dat ze, als ze nog van gedachten verandert, weet waar ze me kan vinden.’

‘Dat zal ik doen, schat.’ Heel even werden Blythes ogen vochtig, en ze keek alsof ze elk moment haar armen om hem heen zou kunnen slaan. Bang dat hij, als ze dat deed, in huilen zou uitbarsten en zichzelf daarmee voorgoed voor schut zou zetten, liep hij haastig weg van de voordeur.

‘Dank u.’